

ner fuldt saameget Frankrigs, som den ligner Danmark's.

Ved at omtale vort Amtstuevæsen, er der blevet nævnt en meget vigtig Ting. Ved Amtstueforvaltningen findes der 2 Ting, den ene er Skatteudskrivningen, og den anden er Oppebørselen. Det er efter min Mening en stor Feil, at Skatteudskrivningen og Oppebørselen findes mellem de samme Hænder; det er en Grundfeil, som gaaer igjennem hele vor Statshuusholdning. Den udpræger sig her paa en Maade, og den udpræger sig paa andre Steder i andre Forvalningsgrene paa en anden Maade. Det er, at Kasserer- og Bogholderforretningen saa at sige er i den samme Haand. Skatteudskrivningen henhører fornuftigviis der, hvor det locale Matriculvæsen skal og bør være, og hvor skal og bør det locale Matriculvæsen være? Det er ikke hos Amtsforvalterne, men hos Amtmændene, og hos disse skal der desuden holdes Liste over Beholdningen og over alle vore statistiske Forhold; det var her, at vi skulde organisere og henlægge Skatteudskrivningen. Naar Skatteudskrivningen er bragt i Orden, saa kunne Oppebørslerne med en større Letthed blive en privat Sag — ikke Inddrivelsen af Restancerne, den skal man aldrig overdrage til en privat Mand, thi da bliver den veratorisk, og det er den Feil, som blev begaaet, da man havde de saakaldte Skatteforpagtere. Da var ogsaa Inddrivelsen af Restancer overdragen til dem, og de misbrugte denne Myndighed i en meget høi Grad; men derimod kunne Oppebørslerne og Kravet, indtil Restancerne skulle forfølges ved Domstolene, gjerne overgives til en privat Mand med fuldkommen Sikkerhed, idet man i de udleverede Skattebillerter kan faae forud det hele Beløb mod en vis ringe Provision. Det er det naturlige Opkrævnings-system, det kan man, om det skal være, stille til Licitation, og ved at fordele og forlægge det paa mange Steder i Landet, skaffer man en Lettelse for Omsætningsvæsenet, som ikke bebyrder Statskassen. Den ærede Minister har fuldkommen Ret, naar han har sagt, at Forsælen for Penge frem og tilbage for Statens Regning i en betydelig Grad er aftagen i de senere Aar; der er blevet givet et meget bety-

deligt Stød dertil i 1848. Man foresandt dengang et af de meest fejtede Udbetalings-systemer, som jeg nogensinde har truffet paa; man traf Foranstaltninger for at faae det forbedret, og en Forbedring er virkelig ogsaa lidt efter lidt indtraadt. Den havde maaffee faaet en endnu større og tidligere Udvikling, naar ikke Rødskaerne, som skulde benyttes her i Landet til at satte alle den Art Sager i Virksomhed, deels havde været uvillige, men fortrinsviis uhyndige. Det er Noget, som vi aldrig maae overse her ved vor Betragtning, at vi ikke for let maae bebreide Folk, som have med Sager af denne Art at gjøre, deres Uvillighed; den ligger i Almindelighed i deres fuldkomne Udygtighed med Hensyn til de Forretninger, hvor med de egentlig skulle beskæftige sig. Jeg troer, at denne Side af Sagen fortjener en meget alvorlig Overveielse. Dersom jeg har forstaaet den Bemærkning rigtigt om Pengesørselen, som her er udtalt af Finantsudvalget, og, dersom jeg ogsaa har forstaaet den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (A. Sage) rigtigt, saa har han blandet 2 Slags Pengesørseler sammen, de Pengesørseler, som see for Statens Regning, og de Pengesørseler, som see for privat Mand's Regning, idet han har meent, at mange af de Pengesørseler, som see for privat Mand's Regning, kunde undgaaes, naar de Bedkomende vare bedre underrettede om, hvor de skulde finde de Penge liggende, som tilhørte Staten, og hvorover der til enhver Tid kunde disponeres til Fordeel for begge Parter. Saaledes troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand har forstaaet denne Sag.

Den ærede Finantsminister har brugt et Udtryk, som har gjort mig ondt, fordi det indeholdt en Bebreidelse mod Thinget, som i høi Grad er uforfkyldt, og som vi især maae søle, der til forskjellige Leiligheder og i vigtige Anliggender have gjort os megen Umage for at frigjøre os for enhver Skyld i saa Henseende. Den ærede Minister sagde nemlig, at hans Bemærkninger her for Thinget, angaaende Forslag, som vare gjorte paa denne Maade, havde ikke Noget at betyde; den ærede Minister, synes mig, maa have gjort en ganske mærkværdig Erfaring i modsat Retning, thi hans